

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 27/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 49

Người niệm Phật chỉ vì vẫn còn tham luyện chuyện người và ta; phải và quấy; tốt và xấu; thiện và ác nên chưa giải quyết được vấn đề sanh tử. Nếu chân thật dụng công là phải buông bỏ tình chấp thế gian thì mới giữ được tâm thanh tịnh và việc vãng sanh mới không chướng ngại.

Hòa Thượng nói: ***“Phật pháp nói sanh tử là việc lớn. Không chỉ trong đời này mà nhiều đời quá khứ, chúng ta đã muốn giải quyết việc lớn sanh tử nhưng vẫn không cách gì giải quyết được. Ngay đời này chúng ta cũng lại muốn, thế nhưng chúng ta lại không buông xuống được thế duyên.***

“Đối với thế gian pháp và xuất thế gian pháp, người và ta, phải và quấy, tốt và xấu, thiện và ác đều luôn có sự tham luyện, cho nên tuy là chúng ta có niệm Phật vẫn không đạt đến tiêu chuẩn vãng sanh.”

Hòa Thượng đã nói ra then chốt vì sao người niệm Phật quá đông mà người vãng sanh quá ít. Chính là do không buông được thế duyên, luôn dính chặt trong tâm sự tốt-xấu, phải-quấy, thiện-ác. Ngày ngày cũng niệm Phật rất tinh tấn nhưng trong lòng cũng tinh tấn giữ chặt những phiền não, sự oán thù. Chúng ta để vuột mất cơ hội vãng sanh trong vô lượng kiếp và tiếp tục sanh tử đến đời này. Nếu hiện tại, chúng ta tiếp tục dính chặt và chấp trước thì lại tiếp tục sanh tử.

Tổ sư Ấn Quang khi còn tại thế, ngài viết một chữ ***“Chết”*** để nhắc chính mình. Tuy nhiên, những người làm việc bên nhà xác ngày nay, họ thấy rất nhiều xác chết nhưng họ không có cảm nhận gì, vẫn là ***“tự tư tự lợi”*** và vẫn làm những việc sai trái. Cho nên vấn đề quan trọng là phải phản tỉnh về cái chết thì chúng ta mới thay đổi ***“cách nghĩ cách làm”*** của mình, không để ***“Tham Sân Si, Danh vọng Lợi dưỡng”*** dẫn dắt.

Hòa Thượng dạy: ***“Người chân thật dụng công là phải gìn giữ được tâm thanh tịnh và bảo hộ hoàn cảnh thanh tu của chính mình.”*** Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta rất dễ bị phiền não bởi những lời nói hay hành động của rất nhiều người không tin nhân quả, không biết đến chuẩn mực của Thánh Hiền. Đã phiền não thì tâm không còn thanh tịnh.

Hòa Thượng biết hoàn cảnh tu hành của chúng ta khó cho tâm chúng ta tâm thanh tịnh. Nơi nào có nhiều ***“danh vọng lợi dưỡng”*** thì nơi đó ***“danh vọng lợi dưỡng”*** sẽ cám

dễ ngay. Nếu “*Danh vọng Lợi dưỡng*” có thật thì không nói làm gì nhưng đây toàn là ảo danh ảo vọng, danh cũng không thật và vật chất thì không thấy đâu nhưng chúng ta vẫn ảo tưởng tìm cầu. Chúng ta phải cẩn trọng mà xét lại sẽ thấy mình tưởng mình không hề bị chi phối nhưng thật ra chỉ cần chút danh hay địa vị nhỏ là mình đã dính mắc, chấp trước vào đó rồi.

Thế mới biết được rằng nghiệp chướng của chúng ta quá sâu nặng nên chúng ta cần viễn ly và đề cao cảnh giác. Bản thân chúng tôi đang thực hành và luôn khuyên mọi người rằng đừng cho mình có cơ hội tiếp cận với “*Tài Sắc Danh Thực Thù*” vì cứ gần là dính mắc vào “*Tài Sắc Danh Thực Thù*”. Có như thế may ra duyên trần mới tan nhạt.

Tuy vậy, ở một góc nhìn khác, nếu chúng ta biết cách sử dụng “*Tài Sắc Danh Thực Thù*” như một công cụ để làm lợi ích chúng sanh thì quá tốt. Mình ăn ngủ tốt, đúng giờ sẽ có sức khỏe tốt mà đi giúp ích chúng sanh. Trong nhà Phật có chỉ dạy là ăn là vì chúng sanh mà ăn, ngủ là vì chúng sanh mà ngủ. Thân tướng ta khỏe mạnh cũng là vì chúng sanh. Ví dụ như một người ăn chay mà có tướng mạo đẹp đẽ, khỏe mạnh thì sẽ khiến người khác tin tưởng vào việc ăn chay.

Cho nên, khi làm việc cho chúng sanh thì tâm phải thanh tịnh, hoàn cảnh tu hành của mình phải thanh tịnh là vô cùng quan trọng. Khi khai giảng xong lớp học, chúng tôi trở về nơi chốn tu hành của mình cũng là để bảo hộ hoàn cảnh tu hành của mình.

Hòa Thượng tiếp lời: “***Những tình chấp ở thế gian nhất định phải buông bỏ***”. Tình chấp là gì? Là khi ta làm được việc thì chúng ta cảm thấy hoàn cảnh thuận tiện, được mọi người ưa thích hoặc mọi người không ưa thích, hoàn cảnh không thuận tiện khi chúng ta không làm được việc. Những thứ đó sẽ nhiễu loạn thân tâm của chúng ta.

Ngài nói: “***Đây là chưa nói đến Tham ái, đến Năm Dục Sáu Trần, sự dính mắc vào Tài Sắc Danh Thực Thù, vào Danh vọng Lợi dưỡng. Những thứ đó nhất định sẽ chướng ngại tâm thanh tịnh, chướng ngại chúng ta vãng sanh.***”

Chúng ta làm việc lợi ích chúng sanh bằng tâm chân thành và dũng mãnh thế nhưng không được vương mắc vì vương mắc là chướng ngại sẽ xảy ra. Trên Kinh nói cơ hội nghe được pháp môn Tịnh Độ, nghe được Kinh Vô Lượng Thọ là do nhiều đời đã từng gieo trồng thiện căn phước đức sâu dày.

“Có được thiện căn sâu dày như vậy nhưng vì sao không thể có được thành tựu? Nguyên nhân là do tình chấp chưa buông bỏ. Nếu như chúng ta vẫn không thể buông xả được thì sẽ lại tiếp tục uổng phí một đời. Đời sau chúng ta phải trải qua vô lượng kiếp mới có thể gặp được nhân duyên hy hữu khó được này.”

Hòa Thượng dùng thân giáo cả đời làm lợi ích chúng sanh như xây trường học, mở lớp đào tạo tăng tài để kế thừa tiếp nối, in Kinh, sách thiện rất nhiều nhưng tất cả Ngài đều buông xả. Ngài từng dạy: “*Việc tốt cần làm, nên làm không công không đức.*”

Làm việc tốt không tính đếm đến công đức thì càng không tính đếm đến “*danh vọng lợi dưỡng*”, đến “*cái ta*” hay “*cái của ta*”.

Hòa Thượng khuyên chúng ta buông bỏ tình chấp, “*Tham*” ái, “*Năm dục Sáu Trần, Danh vọng Lợi dưỡng*” thì mới không chướng ngại con đường giải thoát của chúng ta. Còn nếu chúng ta chấp trước vào đó thì ngay cuộc đời này tâm chúng ta không an bởi chúng ta làm việc gì cũng sợ lời lố, được mất, hơn thua.

Ngài nhắc nhở chúng ta rằng đời này chúng ta gặp được Tịnh Độ, gặp được Kinh Vô Lượng Thọ là một việc vô cùng khó và không chắc đời sau chúng ta có thể gặp lại được cho nên phải trân trọng ngay trong đời này, phải nắm lấy cơ duyên hy hữu này.

Hòa Thượng nói: “***Đại sư Ấn Quang dạy chúng ta phải đem chữ chết dán ở ngay trước mặt.***” Chúng ta chết sẽ không mang được bất cứ thứ gì nhưng chúng ta lại để cho mình dính mắc rất nhiều thứ. Chúng ta cũng thấy nhiều người ra đi đều bỏ lại mọi thứ dở dang. Cho nên những việc gì cần làm thì nên làm ngay, không để đến khi sức cùng lực kiệt, tâm có thừa mà sức không đủ. Hòa Thượng nói: “*Khi hơi ấm còn trong ta, linh hồn còn trong thân tứ đại này, phải mau mau làm việc tốt*”.

Ba ngày qua, chúng tôi đi trên 1000km để đến nơi khai giảng lớp học. Hôm nay chúng tôi tiếp tục đi gần 400 cây nữa cũng để làm các việc lợi ích chúng sanh. Thế gian không nghe lời khuyên này, họ cho là bi quan, không thực tế. Đây là việc làm tích cực còn việc tiêu cực là những thứ chấp trước trong lòng mà chúng ta không cởi bỏ được.

Có câu chuyện về ông trưởng giả có bà vợ tên là Tiên Thái Thái. Khi sắp lâm chung, ông nói: “*Hằng ngày anh thương em lắm, anh sắp chết rồi vậy em chết cùng với anh nhé*”. Bà vợ trả lời: “*Anh chết một mình đi, anh bảo em chết với anh là sao?*”. Ông lại nói với con rằng: “*Hằng ngày ba thương con nhất, ba sắp mất rồi, con chết với ba nhé*”. Con trả lời: “*Ba chết một mình đi, mắc mớ gì mà ba bắt con chết*”.

Qua câu chuyện, chúng ta thấy: “*Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân*” tức là chúng ta không mang theo được bất cứ thứ gì chỉ có mang nghiệp thiện và ác theo mình thôi. Có những thứ hằng ngày mình không buông được nhưng cái chết đến, không buông được, vẫn phải buông. Hoặc có những thứ trong cuộc sống mình vô tình tạo tác để rồi khi mình chết, mình không muốn mang theo, vẫn phải mang theo. Đó là đã tạo nghiệp thì phải mang theo nghiệp và đã tạo nghiệp thì phải thọ báo.

Ngày nay mình vướng mắc quá nhiều thứ, không buông xuống, không xả được nên Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta học Tổ Ấn Quang dán chữ chết ngay trước mặt và quán sát khi chết không mang được thứ gì thì tâm địa mình liền sẽ thanh tịnh. Một khi đã chết rồi, chúng ta không giận, không hận được nhưng nghiệp sân hận lại đeo bám và đẩy chúng ta đến cảnh giới mà nghiệp của mình hằng ngày đã kết tập.

Nhà Phật từng dạy tâm “*Tham*” thì đọa ngã quý, “*Sân*” thì đọa địa ngục và “*Ngu Sĩ*” thì đọa súc sanh. Mình tự động thích vào những nơi đó chứ không phải có vị thần

nào kéo mình. Trong bài giảng của mình, Hòa Thượng từng nói con đường đi ngang qua Tịnh Tông Học Hội tại Xinh-ga-po hoặc có người vào đạo tràng tu học, hoặc có người đi mua sắm, hoặc có người đến vũ trường là do ý thích của mỗi người. Vậy thì đó là tập nghiệp, nó dẫn mình vào những nơi mình đã huân tập nó trong A-lại-da-thức.

Trong bài hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta rằng nếu có thể quán sát được một cách rõ ràng ở nơi chính mình thì sẽ thấy tâm nguyện giải hành hay “*cách thấy cách biết cách làm*” của mình có tương ứng với Phật Bồ Tát Thánh Hiền không.

Mấy ngày qua chúng tôi khai giảng lớp Kỹ năng sống thành công đến mức những người ở xung quanh cho rằng mình đang dùng phép màu. Đằng sau sự thành công đó là trùng trùng chướng ngại đến từ những người ai ai cũng phải kính trọng. Chúng tôi đã có cảm nhận và đến sớm một ngày để dẹp hết những chướng ngại đó. Nếu chúng ta không làm một cách mạnh mẽ để mọi người công nhận thì không thể nào đứng vững. Thế mới biết tự thân của chúng ta tu hành, cách chúng ta làm việc hoàn toàn tương ứng với Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì chúng ta mới làm được việc lợi ích chúng sanh.

Trong số các em đến Lớp Kỹ năng sống có em là con của những vị xã hội đen không ai dám động đến, hằng ngày ra vào chùa là nẹt bô gây tiếng ồn thế mà vào lớp học rất ngoan. Các Thầy Cô nhận xét là chưa có lớp nào ngoan như vậy. Nếu chúng ta toàn tâm toàn ý, dụng tâm “*chân thành, thanh tịnh, từ bi*” trong tu hành và làm việc thì nhất định sẽ thành công. Còn nếu chúng ta nói và làm mà trái nghịch thì chướng ngại trùng trùng.

Hòa Thượng từng nói: “*Việc tốt lắm dầy vờ*” – việc tốt luôn có người chướng ngại và đố kỵ. Những lực cản nhỏ nhỏ không thể cản được chúng ta nhưng qua đây, chúng ta biết rõ trong đời sống hằng ngày hoặc tu hành, phải làm sao để khởi tâm động niệm khi ở một mình hay ở hội chúng đông, đều phải như nhau. Tránh tình trạng khi tiếp xúc mọi người thì bên ngoài làm ra vẻ còn bên trong hoàn toàn khác.

Thời kỳ Mạt pháp, chúng sinh chúng ta gặp được chánh pháp lại có môi trường hoàn cảnh tốt để tu hành và làm việc là phước báu. Chướng ngại bên ngoài được ví như hạt sạn, hạt cát thậm chí là đá cuội đang cản trở chúng ta khắp nơi. Người không biết đến nhân quả, đến địa ngục sẽ chẳng sợ gì nên mặc tình gây chướng ngại. Trưa hôm qua, Thầy trụ trì gọi cho chúng tôi và nói: “*Mọi sự chướng ngại tôi dẹp hết, tôi chịu trách nhiệm.*”

Có sự trải nghiệm này khiến chúng ta cảm nhận sâu sắc lời Phật dạy: “*Thân người khó được, Phật pháp khó nghe*”. Đây là sự nhắc nhở ai mãi thống thiết cho chúng ta. Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền có đó nhưng không thể triển khai nên chúng sanh không dễ gì được nghe. Những người đố kỵ, ngạo mạn không muốn cho chúng ta làm vì họ vọng tưởng rằng chúng ta đang muốn tranh với họ, trong khi bản thân chúng ta không muốn chiếm vị trí nổi tiếng, chỗ đứng của họ.

Thế mới biết ngày nay chúng ta tiếp nhận được Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền là phước báu nhiều đời của chúng ta, biết bao nhiêu chúng sanh khát khao tiếp cận những trí tuệ này mà không được. Bao nhiêu chúng sanh cần gặp Phật pháp như những Cha Mẹ đứng vòng ngoài Lớp Kỹ năng sống mừng rơi nước mắt mà thốt lên rằng: “*Chưa bao giờ cả làng này yên ắng như thế này vì chúng nó ngồi trong đó hết rồi!*” thế nhưng bên ngoài thì tà ma ngoại đạo, những con người đố kỵ, ích kỷ, ngạo mạn lại đang cản trở họ đến với Phật pháp, chuẩn mực Thánh Hiền.

Kinh Phật có câu: “*Người trước không dạy thì đừng trách người sau*”. Cha Mẹ, Thầy Cô không dạy thì đừng trách con cháu, học trò. Được dạy thì chúng sẵn sàng học hỏi. Lúc chúng tôi nói chuyện với Thầy trụ trì có đưa bé vào uống nước, chúng tôi dạy cháu cách xin phép và cháu thực hành luôn. Con người vốn dĩ “*thuần tịnh thuần thiện*” nhưng không được dạy thì không thể khơi dậy được tánh đức “*thuần tịnh thuần thiện*” đó. Họ chỉ được dạy ngạo mạn, dạy làm chướng ngại.

Cho nên Hòa Thượng nói có cơ hội để giúp ích chúng sanh, hoá tịnh chúng sanh thì mau mau mà làm. Rồi đây chỉ còn lại những con người “*danh vọng lợi dưỡng, tham sân si ngạo mạn*”. Họ sẽ loại bỏ hết giáo huấn của Phật Bồ Tát, chuẩn mực Thánh Hiền, càng không thể nói đến chuyện tu hành thân tướng phải ra sao. Khi đó chúng sanh làm sao có cơ hội để tiếp nhận.

Để có buổi khai giảng thành công như vậy không phải tự nhiên mà có được. Chúng ta phải nỗ lực quan tâm đến bậc trưởng bối và làm các việc thiện, phát quả ở địa phương trong nhiều năm. Cho nên bà con đã biết đến mình, đã có một chút niềm tin mà gửi con đến lớp. Lúc này chúng ta đem Phật pháp hay chuẩn mực Thánh Hiền nói với họ thì họ mới tiếp nhận. Đúng như Thầy Thái nói trước khi khuyên ai phải tạo lòng tin. Người ta chỉ nhìn thấy một sự kỳ kỳ khi 103 em trật tự. Có phụ huynh nói chỉ cần hai đứa thôi là đến cái bàn ghế trong đó gãy hết rồi vì họ biết con cháu họ và trẻ trong xóm đó ra sao./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!